Márton, Isten katonája

József vagyok, rég leszerelt katona, de jól emlékszem arra az időre, amikor még fiatalemberként a császár hadseregében szolgáltam hasonló korú ifjakkal. Katonatársaim között volt egy, akit Mártonnak hívtak, s Pannónia területéről származott. Márton különös egyéniség volt. Tisztaságával, felebaráti szeretetével és egyszerűségével kitűnt mindannyiunk közül. Mártonnal a katonaság évei alatt barátságot kötöttünk, és mindig számíthattunk egymásra.

Hadseregbeli szolgálatom éveinek emlékét már megkoptatta az idő, mégis, az egyik napra máig is tisztán vissza tudok emlékezni. 334-ben Amiens-ben történt, hogy fagyasztó hideg köszöntött ránk. A dermesztő hidegben sokan meghaltak, a tél főleg a nincstelen emberek között szedte áldozatait. Mi, katonák lovainkon dideregve haladtunk az úton, de legalább köpennyel a vállunkon, amely egy kicsit óvott bennünket a rideg széltől. Az út szélén koldusok próbálták összehúzni magukon foszlott rongyaikat, kezük remegett a hidegtől, arcukra szinte ráfagyott a kín. Egyikük már szinte elkékült a fagyos széltől. Sokan, közülük én is, csak ránéztünk a koldusra, majd összehúztuk magunkon köntösünket, és elhaladtunk a vacogó szegény ember mellett. Azonban nem mindnyájan cselekedtünk így! Barátom, Márton mihelyst megpillantotta a koldust, leszállt lováról, előrántotta kardját, majd szó nélkül levette köntösét, és félbevágta. Megdöbbentő jelenet volt számomra. A kettévágott köntös egyik felét a didergő szegény emberre terítette, majd visszaült lovára, és szótlanul folytatta velünk az utat. Nem tudtam, mit mondjak barátomnak, inkább csak szégyelltem magam, hogy én nem voltam olyan irgalmas, mint Márton. Így érkeztünk meg - már sötétedéskor- a katonai táborba.

Aznap éjjel különös eseménynek lehettem részese. Késő éjszaka történt. Nem csattogtak már a kardok, mindenki nyugovóra tért, csak a tücskök ciripeltek a hadseregnek altatódalt. Én egy kisebb sátorban Mártonnal és még néhány katonatársammal hajtottam álomra a fejem. Társaim már jóízűen hortyogtak, csak én nem tudtam elcsípni az álom keskeny szegélyét, és a képzelet világába utazni vele. Sehogy sem sikerült elaludnom. Amikor már végleg feladtam a küzdelmet az álommal való versengésben, arra lettem figyelmes, hogy a tőlem nem messze alvó barátom, Márton nyugtalanul forgolódik.

- Márton!?- suttogtam, de barátom nem felelt.
- Márton!- szólítottam meg újra.

Ismét nem kaptam választ. Márton tovább forgolódott, majd hirtelen kinyitotta szemét. Tekintete az ég felé meredt, és megdöbbenést sugárzott. Én ismét nevén szólítottam. Márton, ahogy meghallotta, hogy neki suttogok, felém fordult és rám tekintett.

- Márton! Valami baj van?- kérdeztem aggódva.
- Nincsen-válaszolt őszinte mosollyal az arcán.
- Akkor jó- feleltem.

Néhány pillanatig még csöndben fürkésztem tekintetét, próbáltam belőle kiolvasni az igazságot.

- József- szólított meg Márton – álmomban láttam az Urat.

Érthetetlenül a barátomra néztem.

- Tessék?

Márton a szívére tette kezét, szemét lehunyta, és suttogni kezdett.

- Álmomban megjelent nekem Isten e szavakkal:
- „-Márton, Márton! Tudod, mit tettél? Nekem adtad oda köpenyedet!”

Én tátott szájjal hallgattam barátomat, és az aznapi vacogó koldus képe villant fel előttem. Márton sugárzó tekintettel így beszélt tovább:

- Istennek utolsó szava ez volt felém: „Hagyj hátra mindent, és kövess engem!”

Ezután Márton kinyitotta szemét és boldogan rám, csodálkozó barátjára nézett.

- Biztosan ezt álmodtad?- kérdeztem.

Márton bólintott.

- Igen, és azt teszem, amit az Úr kíván tőlem. Követem Istent, és csak őt akarom szolgálni, nem pedig a császárt!
- De ezt nem teheted!- mondtam.
- Isten katonája szeretnék lenni! Megkeresztelkedem!- jelentette ki határozottan barátom, rám fittyet hányva.
- Mi nem az egy Istenben hiszünk!- erősködtem – Atyád, a császári hadsereg tribunusa. Mit szól majd ahhoz, hogy te az ősi, pogány hitről keresztény hitre szeretnél áttérni?
- Számomra az Úr parancsa az első- felelt Márton.

E szavak hallatán nem tudtam mást mondani barátomnak, csak azt, hogy én nem szólok bele a döntéseibe, cselekedjen úgy, ahogy jónak látja.
Márton hamarosan meg is keresztelkedett, áttért a keresztény vallásra. Ezután még két évig szolgált a hadseregnél, majd lemondott a katonaságáról a római császárnál. Búcsúzó szavai máig is élnek emlékezetemben.:

- „Én mostantól nem római katona, hanem az Úr katonája leszek!”

A császár a barátomat gyávasággal vádolta, amiért kilépett a hadseregből. Szerintem azonban Márton nagyon is bátor volt, hiszen azért, hogy Istent szolgálja, apja akarata ellenére otthagyta a hadsereget.
Ami engem illet, nehéz volt elbúcsúznom igaz barátomtól. Tudtam, hogy elveszítem, de lélekben még a mai napig bennem él Márton szeretete, jószívűsége és hűsége.

Én Márton kilépése után még egy jó ideig szolgáltam a császár hadseregében. Barátom nem tért vissza már soha többé a katonasághoz, viszont más emberektől hallottam, hogy híre sokfelé elterjedt, tanított, ördögöt űzött és szerzetesrendet alapított. Én a barátomra mint példaképre tekintek, örülök, hogy egy ilyen embert személyesen is ismerhettem.
Úgy gondolom, hogy Márton Isten igaz katonája, és örökre őt szolgálja hűségesen!!!

3. hely
Értékelés:
Eredeti az egyes szám első személyű előadásmód, személyessé, hitelessé teszi a történetet. Emellett nyelvileg nagyon igényes írás, szép, választékos szóhasználatú, megkapó hangvételű.